

BELGISCHE SENAAT**ZITTING 1974-1975**

22 JANUARI 1975.

Voorstel van wet betreffende het taalgebruik inzake verkeers- of andere signalisatie in verband met een bestaand gevaar.

(Ingediend door de heren Saint-Remy en Delforge.)

TOELICHTING

Wij hebben de eer bij de Senaat in te dienen het voorstel van wet — dat ondertussen is komen te vervallen — en dat wij op 14 oktober 1969 en 27 november 1973 aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers hadden voorgelegd.

Het rampzalige ongeval dat in 1969 te Dinant is gebeurd, heeft aangetoond welke tragische gevolgen soms kunnen voortvloeien uit de toepassing van de gewestelijke eentaligheid inzake signalisatie van gevaarlijke toestanden of plaatsen. Doordat sommige betrokkenen de taal, waarin de waarschuwing is gesteld, niet verstaan, stellen zij zich aan de ergste gevaren bloot.

Bedoelde praktijk is in overeenstemming met het bepaalde in de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Doch de noodzakelijkheid van een maximale beveiliging van mensenlevens en die van het behoud van het strikt eentalig karakter van onze gewesten — welke daar ook de gevolgen mogen van zijn — zijn niet met dezelfde maatstaf te meten. Dat behoeft geen betoog.

De wet dient dus op dat punt ten spoedigste te worden gewijzigd, te meer daar § 3 van artikel 11 van de wet de gemeenteraden van toeristische centra machtigt om de voor toeristen bestemde berichten en mededelingen in ten minste drie talen te stellen.

Men moet zich immers niet in een toeristisch centrum bevinden om het recht te hebben de berichten ter voorkoming van gevaar te begrijpen.

Onderhavig voorstel verhelpt die betreurenswaardige toestand doordat het alle overheidsdiensten en concessiehouders

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1974-1975**

22 JANVIER 1975.

Proposition de loi sur l'emploi des langues en matière de signalisation, routière ou autre, relative à l'existence d'un danger.

(Déposée par MM. Saint-Remy et Delforge.)

DEVELOPPEMENTS

Nous avons l'honneur de déposer sur le bureau du Sénat la proposition de loi — devenue entretemps caduque — dont nous avons saisi la Chambre des Représentants les 14 octobre 1969 et 27 novembre 1973.

Le catastrophique accident de Dinant en 1969 avait mis en évidence les conséquences parfois tragiques auxquelles peut aboutir l'application de l'unilinguisme régional en matière de signalisation de situations ou d'endroits dangereux. Faute de comprendre la langue du texte avertisseur, certains intéressés s'exposent aux pires dangers.

Cette pratique est conforme aux dispositions des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative. Il n'y a cependant aucune commune mesure entre la nécessité de sauvegarder au maximum des vies humaines et celle de conserver, quelles qu'en soient les conséquences, le caractère strictement unilingue de nos régions. Cela se passe de tout commentaire.

Il y a donc lieu de modifier au plus tôt la loi sur ce point, d'autant plus que l'article 11, § 3, de celle-ci permet aux conseils communaux des centres touristiques de rédiger dans au moins trois langues les avis et communications destinés aux touristes.

En effet, point n'est besoin de se trouver dans un centre touristique pour avoir le droit de comprendre les avis susceptibles de faire échapper à un danger.

La proposition remédie à cette situation déplorable en prescrivant à tous les services publics, ainsi qu'aux conces-

ders van overheidsdiensten verplicht gebruik te maken van de drie landstalen en van het Engels bij het opstellen van berichten die voor een gevaar waarschuwen.

Ons land zou aldus twee doelstellingen verwezenlijken : een gevoelige vergroting van de veiligheid van al onze medeburgers en de vervulling van zijn rol als werkelijk gastvrij kruispunt van Europa.

Toen een door ons eerder ingediend gelijkaardig voorstel (Gedr. St. Kamer nr. 490/1, zitting 1969-1970) door de Commissie voor de Binnenlandse Zaken van de Kamer destijds werd onderzocht, wezen de meeste leden erop dat men zich in beginsel voor cultuurautonomie had uitgesproken en dat de herziening van de Grondwet die autonomie definitief zou maken, een herziening die samen met de uitvoeringswet eerlang door het Parlement goedgekeurd zou worden.

De commissie achtte het dan ook verkieslijk dat voorstel niet te onderzoeken en de cultuurraden daaromtrent hun verantwoordelijkheid te laten dragen.

Samen met dit wetsvoorstel werd bij het bureau van de Cultuurraad voor de Franse cultuurgemeenschap een voorstel van decreet ingediend tot wijziging van de wet in het eentalige Franse gewest.

Aangezien het Parlement alleen bevoegd is voor het grondgebied van Brussel-Hoofdstad en de zgn. gemeenten met een « speciale regeling », geldt de tekst die hierna voorkomt, uitsluitend voor die gebieden, d.w.z. de Brusselse randgemeenten, de gemeenten langs de taalgrens, de gemeenten van het Duitse taalgebied, alsmede de « gemeenten uit het Malmédysse ».

Met betrekking tot de gemeenten van het Duitse taalgebied, bedoeld in artikel 8, 1°, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moet het advies van de Raad van de Duitse cultuurgemeenschap worden ingewonnen overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 29 van de wet van 10 juli 1973 waarbij die Raad is ingesteld.

*
**

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL.

In de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken wordt een artikel 48bis ingevoegd, luidend als volgt :

« Artikel 48bis. — Op het grondgebied van het arrondissement Brussel-Hoofdstad, alsmede op het grondgebied van de in de artikelen 7 en 8 genoemde gemeenten, maken de in artikel 1, 1° en 2°, bepaalde openbare diensten en natuurlijke en rechtspersonen verplicht gebruik van de drie nationale talen en van het Engels bij het stellen van de berichten die, op het gebied van het verkeer of op enig ander gebied, het publiek waarschuwen voor een gevaar. »

sionnaires d'un service public, d'utiliser les trois langues nationales et l'anglais pour la rédaction des avis signalant un danger.

Notre pays atteindrait ainsi deux objectifs : accroître sensiblement la sécurité de tous nos concitoyens et remplir son rôle de carrefour de l'Europe, vraiment accueillant.

Au moment de l'examen par la Commission de l'Intérieur de la Chambre d'une proposition similaire que nous avons déposée antérieurement (Doc. Chambre n° 490/1 de la session de 1969-1970), la majorité des membres firent remarquer que l'autonomie culturelle avait été décidée en principe et que la révision de la Constitution l'établissant définitivement, ainsi que la loi d'application, ne tarderaient pas, à l'époque, à être adoptées par le Parlement.

C'est dans ces conditions que la commission estima qu'il valait mieux ne pas examiner cette proposition et laisser aux conseils culturels leur responsabilité en la matière.

En même temps que la présente proposition de loi, une proposition de décret modifiant la loi pour le territoire unilingue francophone est déposée sur le bureau du Conseil culturel de la communauté culturelle française.

Le Parlement étant seul compétent pour ce qui concerne le territoire de Bruxelles-Capitale et les communes dite « à régime spécial », le texte repris ci-après concerne exclusivement ces territoires, c'est-à-dire les six communes de la périphérie bruxelloise, les communes de la frontière linguistique, les communes de la région de langue allemande ainsi que les « communes malmédiennes ».

En ce qui concerne les communes de la région de langue allemande, visées à l'article 8, 1°, des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative, l'avis du Conseil culturel de la communauté culturelle allemande devra être demandé, conformément à l'article 29, avant-dernier alinéa, de la loi du 10 juillet 1973, ayant créé ledit Conseil.

A. SAINT-REMY.

*
**

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

Il est inséré dans les lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966, un article 48bis rédigé comme suit :

« Article 48bis. — Sur le territoire de l'arrondissement de Bruxelles-Capitale ainsi que sur le territoire des communes visées aux articles 7 et 8, les services publics et les personnes physiques et morales définis à l'article 1er, 1° et 2°, emploient obligatoirement les trois langues nationales et la langue anglaise pour rédiger les avis signalant au public un danger, dans le domaine de la circulation ou dans tout autre domaine. »

A. SAINT-REMY.
P. DELFORGE.